

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2411/2562

พนักงานอัยการจังหวัดสุพรรณบุรี โจทก์ นาย อ. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 143, ป.วิ.อ. มาตรา 120, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 341, ป.วิ.อ. มาตรา 43, ป.พ.พ. มาตรา 1382, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.อ. มาตรา 144

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความผิดฐานเรียก รับหรือยอมรับทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดสำหรับตนเองหรือผู้อื่น เป็นการตอบแทนในการที่จะจงใจหรือได้จงใจเจ้าพนักงานโดยวิธีอันทุจริตหรือผิดกฎหมายตาม ป.อ. มาตรา 143 เป็นความผิดต่อแผ่นดิน พนักงานสอบสวนมีอำนาจสอบสวนในความผิดดังกล่าวได้เอง โดยไม่จำเป็นต้องอาศัยคำร้องทุกข์หรือการมอบคดีจากผู้เสียหาย แม้ผู้เสียหายจะไม่ใช่ผู้เสียหายโดยนิตินัยก็ไม่มีอำนาจร้องทุกข์ในความผิดฐานฉ้อโกงซึ่งเป็นความผิดต่อส่วนตัวเท่านั้น หากมีผลกระทบต่ออำนาจสอบสวนของพนักงานสอบสวน ซึ่งสามารถดำเนินการสอบสวนความผิดตามมาตรา 143 ได้โดยชอบไม่ เมื่อพนักงานสอบสวนได้ทำการสอบสวนแล้ว ต่อมาพนักงานอัยการเห็นว่าการกระทำของจำเลยทั้งสามเป็นความผิดฐานร่วมกันเรียก รับเงิน และมีคำสั่งให้แจ้งข้อหาเพิ่มเติม เมื่อได้มีการแจ้งข้อหาดังกล่าวแก่จำเลยทั้งสามเพิ่มเติม ถือได้ว่าคดีในความผิดตามมาตรา 143 ได้มีการสอบสวนโดยชอบแล้ว พนักงานอัยการโจทก์ย่อมมีอำนาจฟ้องตาม ป.วิ.อ. มาตรา 120 โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยทั้งสามร่วมกันเรียกและรับเงิน 9,000,000 บาท ไปจากผู้เสียหายเป็นการตอบแทนในการที่จะจงใจเจ้าพนักงานในตำแหน่งอดีตประธานศาลฎีกาและประธานศาลฎีกาโดยวิธีอันทุจริต ให้กระทำการตามหน้าที่โดยยกเลิกคำพิพากษาของศาลฎีกาที่ตัดสินให้ จ. เป็นฝ่ายแพ้คดี และมีคำสั่งใหม่ให้ จ. เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินได้ เป็นการบรรยายฟ้องที่ครบองค์ประกอบความผิดตาม ป.อ. มาตรา 143 แล้ว ส่วนจำเลยทั้งสามจะได้ไปจงใจเจ้าพนักงานในตำแหน่งอดีตประธานศาลฎีกาและประธานศาลฎีกาให้กระทำการในหน้าที่ให้เป็นคุณแก่ จ. หรือไม่ หาใช่องค์ประกอบความผิดตาม ป.อ. มาตรา 143 ไม่ แม้คดีดังกล่าวถึงที่สุดไปก่อนที่จำเลยทั้งสามจะร่วมกันเรียกและรับเงินจากผู้เสียหาย ซึ่งจำเลยทั้งสามไม่สามารถจงใจเจ้าพนักงานในตำแหน่งอดีตประธานศาลฎีกาและประธานศาลฎีกาให้ปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นคุณแก่ จ. ได้ก็ตาม ก็ไม่ทำให้การกระทำของจำเลยทั้งสามไม่เป็นความผิดเพราะขาดองค์ประกอบความผิดไปแต่อย่างใด

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 90, 143, 341 ให้จำเลยทั้งสามร่วมกันคืนเงิน 9,000,000 บาท ที่ยังไม่ได้คืนแก่ผู้เสียหาย จำเลยทั้งสามให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสามมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 143 ประกอบมาตรา 83 จำคุกคนละ 2 ปี ยกฟ้องโจทก์ข้อหาร่วมกันฉ้อโกง ส่วนที่โจทก์ขอให้จำเลยทั้งสามร่วมกันคืนเงินสด 9,000,000 บาท นั้น คดีนี้ศาลพิพากษาว่าจำเลยทั้งสามร่วมกันกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 143 มิใช่ฐานความผิดที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 43 ที่โจทก์จะเรียกร้องทรัพย์สินแทนผู้เสียหายได้ คำขอในส่วนนี้ให้ยก จำเลยทั้งสามอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษายืน จำเลยทั้งสามฎีกา

โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกาก่อนศาลชั้นต้นส่งสำนวนไปศาลฎีกา จำเลยที่ 2 ขอลอนฎีกา ศาลชั้นต้นอนุญาต ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความโต้แย้งกันรับฟังเป็นยุติในชั้นฎีกาว่า ที่ดินโฉนดเลขที่ 496 เป็นที่ดินสุสานจีนบ้างบ่า มีนายโลโกจวยในหน้าที่เป็นทาสีเมื่อปี 2534 ศาลแพ่งมีคำสั่งว่า นางจุไรรัตน์ มีกรรมสิทธิ์ในที่ดินดังกล่าวตาม

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1382 พระครูโสภณคุณาธารหรือพระสิงห์โต เจ้าอาวาสวัดสาละ เป็นผู้นำนายเจษฎา ผู้เสียหายให้รู้จักกับจำเลยที่ 1 และที่ 2 โดยได้มีการตกลงกันดำเนินการให้มีการออกโฉนดที่ดินดังกล่าวให้เป็นชื่อของนางจุไรรัตน์เพื่อผู้เสียหายจะขายที่ดินดังกล่าวต่อไปในการดำเนินการ ผู้เสียหายตกลงชำระค่าใช้จ่าย 9,000,000 บาท ด้วยการส่งจ่ายเช็คเงินสด 6 ฉบับ ฉบับละ 1,500,000 บาท มอบให้แก่จำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 1 ส่งจ่ายเช็ค 9,000,000 บาท ให้ผู้เสียหายเป็นประกัน มีจำเลยที่ 2 และนายไฉ่ ลงลายมือชื่อสลักหลังเช็ค หลังจากนั้นไม่มีการออกโฉนดที่ดินเป็นชื่อของนางจุไรรัตน์ตามข้อตกลง เมื่อผู้เสียหายนำเช็คที่จำเลยที่ 1 ส่งจ่ายเข้าบัญชีเพื่อเรียกเก็บเงิน ปรากฏว่าธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงิน สำหรับความผิดฐานฉ้อโกงและคำขอให้จำเลยทั้งสามร่วมกันคืนเงิน 9,000,000 บาท ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องและยกคำขอดังกล่าว ไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์ จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ส่วนความผิดฐานร่วมกันเรียกและรับเงินตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 143 ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิจารณาลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสามคนละ 2 ปี จำเลยที่ 2 ถอนฎีกาและได้รับอนุญาตแล้ว คดีในส่วนของจำเลยที่ 2 จึงยุติตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ประการแรกว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ เห็นว่า ปัญหาเรื่องอำนาจฟ้องในคดีอาญา แม้จำเลยที่ 1 ไม่ได้ยกปัญหาดังกล่าวขึ้นมามาก่อนแล้วแต่ในศาลชั้นต้น แต่เมื่อปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย จำเลยที่ 1 ย่อมยกขึ้นในชั้นอุทธรณ์ได้ตาม

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ไม่รับวินิจฉัย โดยเห็นว่าเป็นการต้องห้ามมิให้อุทธรณ์จึงไม่ถูกต้อง ศาลฎีกาเห็นสมควรรับวินิจฉัยให้โดยไม่จำต้องย้อนสำนวน เห็นว่า ความผิดฐานร่วมกันเรียก รับหรือยอมรับทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดสำหรับตนเองหรือผู้อื่น เป็นการตอบแทนในการที่จะจูงใจหรือได้จูงใจเจ้าพนักงานโดยวิธีอันทุจริตหรือผิดกฎหมายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 143 เป็นความผิดต่อแผ่นดิน

พนักงานสอบสวนย่อมมีอำนาจสอบสวนในความผิดดังกล่าวได้เอง โดยไม่จำเป็นต้องอาศัยคำร้องทุกข์หรือการมอบคดีจากผู้เสียหาย แม้ผู้เสียหายจะมีผู้เสียหายโดยนิตินัยก็ไม่มีอำนาจร้องทุกข์ในความผิดฐานฉ้อโกงซึ่งเป็นความผิดต่อส่วนตัวเท่านั้น หากทำให้มีผลกระทบต่ออำนาจสอบสวนของพนักงานสอบสวน ซึ่งสามารถดำเนินการสอบสวนความผิดตามมาตรา 143 ได้โดยชอบไม่ ดังนั้นเมื่อปรากฏว่าพนักงานสอบสวนได้ทำการสอบสวนแล้ว ต่อมาพนักงานอัยการเห็นว่าการกระทำของจำเลยทั้งสามเป็นความผิดฐานร่วมกันเรียก รับเงิน และมีคำสั่งให้แจ้งข้อหาเพิ่มเติม เมื่อได้มีการแจ้งข้อหาดังกล่าวแก่จำเลยทั้งสามเพิ่มเติม เช่นนี้ ย่อมถือได้ว่าคดีในความผิดตามมาตรา 143 ได้มีการสอบสวนโดยชอบแล้ว พนักงานอัยการโจทก์ย่อมมีอำนาจฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 120 ฎีกาของจำเลยที่ 1 ข้อนี้นิ่งไม่ขึ้น ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปตามฎีกาของจำเลยที่ 3 ว่า คำฟ้องของโจทก์ขาดองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 143 หรือไม่ เห็นว่า ปัญหาเรื่องการบรรยายฟ้องขาดองค์ประกอบความผิดเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จำเลยที่ 3 ไม่ได้ยกขึ้นมามาก่อนแล้วแต่ในศาลชั้นต้น ย่อม

สามารถยกขึ้นอ้างในชั้นอุทธรณ์ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ไม่รับวินิจฉัย จึงเป็นการไม่ถูกต้อง ศาลฎีกาเห็นสมควรรับวินิจฉัยให้โดยไม่จำต้องย้อนสำนวนเช่นกันและเห็นว่า โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยทั้งสามร่วมกันเรียกและรับเงิน 9,000,000 บาท ไปจากผู้เสียหายเป็นการตอบแทนในการที่จะจูงใจเจ้าพนักงานในตำแหน่งอดีตประธานศาลฎีกาและประธานศาลฎีกาโดยวิธีอันทุจริต ให้กระทำการตามหน้าที่ โดยยกเลิกคำพิพากษาของศาลฎีกาที่ตัดสินให้นางจุไรรัตน์เป็นฝ่ายแพ้คดี และมีคำสั่งใหม่ให้นางจุไรรัตน์เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินได้ อันเป็นการบรรยายฟ้องที่ครบองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 143 แล้ว ส่วนจำเลยทั้งสามจะได้ไปจูงใจเจ้าพนักงานในตำแหน่งอดีตประธานศาลฎีกาและประธานศาลฎีกาให้กระทำการในหน้าที่ให้เป็นคุณแก่นางจุไรรัตน์หรือไม่หาใช่องค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 143 ไม่ ดังนั้น แม้ศาลฎีกามีคำพิพากษาให้ผู้คัดค้านเป็นทรัพย์สินป่าช้าจีนบ้าบ้าและคดีถึงที่สุดไปก่อนที่จำเลยทั้งสามจะร่วมกันเรียกและรับเงินจากผู้เสียหาย ซึ่งจำเลยทั้งสามย่อมไม่สามารถจูงใจเจ้าพนักงานในตำแหน่งอดีตประธานศาลฎีกาและประธานศาลฎีกาให้ปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นคุณแก่นางจุไรรัตน์ได้ก็ตาม ก็ไม่ทำให้การกระทำของจำเลยทั้งสามไม่เป็นความผิดเพราะขาดองค์ประกอบความผิดไปแต่อย่างใด ฎีกาของจำเลยที่ 3 ข้อนี้น่าฟังไม่ขึ้น ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อมามีว่า จำเลยที่ 1 และที่ 3 กระทำความผิดฐานร่วมกับพวกเรียก รับหรือยอมรับทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดสำหรับตนเองหรือผู้อื่น เป็นการตอบแทนในการที่จะจูงใจหรือได้จูงใจเจ้าพนักงานโดยวิธีอันทุจริตหรือผิดกฎหมายตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 หรือไม่ เห็นว่า ผู้เสียหายและนางสาวกิตติวันซึ่งเป็นประจักษ์พยานไม่เคยรู้จักกับจำเลยที่ 1 และที่ 3 มาก่อน จึงไม่มีสาเหตุโกรธเคืองกัน ทำให้ไม่มีเหตุระแวงสงสัยว่าจะแกล้งเบิกความปรักปรำจำเลยที่ 1 และที่ 3 ให้ได้รับโทษ ทั้งผู้เสียหายและนางสาวกิตติวันยังเบิกความสอดคล้องต้องกันเป็นลำดับสมเหตุผล และมีรายละเอียดข้อเท็จจริงที่มีความชัดเจนเกี่ยวกับการกระทำของจำเลยแต่ละคน โดยเฉพาะจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นผู้มีความรู้ทางกฎหมายและเป็นผู้แจ้งแก่ผู้เสียหายและนางสาวกิตติวันว่า จำเลยที่ 1 รู้จักจำเลยที่ 3 ซึ่งเป็นน้องเขยของประธานศาลฎีกาในขณะนั้น อันเป็นข้อมูลที่เป็นการจูงใจให้ผู้เสียหายเชื่อถือ ทั้งจำเลยที่ 1 ยังแจ้งแก่ผู้เสียหายด้วยว่า ได้พูดคุยกับจำเลยที่ 3 และประธานศาลฎีกาในขณะนั้นแล้วว่าสามารถดำเนินการให้นางจุไรรัตน์ครอบครองปรปักษ์ที่ดินได้ โดยต้องจ่ายเงิน 30,000,000 บาท เมื่อผู้เสียหายตกลงให้เงิน 9,000,000 บาท จำเลยที่ 1 ก็ตกลง โดยมากับจำเลยที่ 3 ซึ่งแนะนำตัวเองว่าเป็นน้องเขยของประธานศาลฎีกาในขณะนั้น และได้พูดคุยกับประธานศาลฎีกาว่าจะรับเงินไป โดยให้จำเลยที่ 1 ทำสัญญากับนางจุไรรัตน์เพื่อให้มีสิทธิในการขายที่ดินแต่เพียงผู้เดียว ทั้งจำเลยที่ 3 ยังอ้างถึงวิธีการดำเนินการให้ผู้เสียหายและนางสาวกิตติวันฟัง นอกจากนั้นโจทก์ยังมีสำเนาเช็คมาสนับสนุนคำเบิกความของผู้เสียหายและนางสาวกิตติวัน ซึ่งจำเลยที่ 1 ก็เบิกความเจือสมกับพยานโจทก์ดังกล่าวว่า ได้รับเช็คทั้งหกฉบับดังกล่าวจากผู้เสียหาย เมื่อพิจารณาสำเนาเช็คปรากฏว่าจำเลยที่ 1 ได้รับเช็คฉบับละ 1,500,000 บาท 6 ฉบับ รวมเป็นเงิน 9,000,000 บาท ซึ่งเป็นเช็คไม่ระบุชื่อและไม่ขีดคร่อมสอดคล้องกับคำเบิกความของผู้เสียหายและนางสาวกิตติวัน จึงยังสนับสนุนให้คำเบิกความของผู้เสียหายและนางสาวกิตติวันที่ว่า จำเลยที่ 1 และที่ 3 แจ้งว่า จะนำเงินไปให้ประธานศาลฎีกาเพื่อดำเนินการให้นางจุไรรัตน์มีชื่อในโฉนดที่ดินโดยการครอบครองปรปักษ์มีน้ำหนักให้รับฟังมากยิ่งขึ้น ส่วนพฤติการณ์ของจำเลยที่ 1 และที่ 3 ตามที่ได้ความจากผู้เสียหายและนางสาวกิตติวันมีลักษณะเป็นการแบ่งหน้าที่กันทำอย่างชัดเจนในการแอบอ้างว่าได้ติดต่อ

ประธานศาลฎีกา ความผิดฐานร่วมกันเรียก รับ หรือยอมรับทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดสำหรับตนเองหรือผู้อื่น เป็นการตอบแทนในการที่จะจงใจเจ้าพนักงานโดยวิธีอันทุจริตหรือผิดกฎหมายให้กระทำการ หรือไม่กระทำการในหน้าที่อันเป็นคุณหรือเป็นโทษแก่บุคคลใดตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 143 เป็นความผิดสำเร็จนับตั้งแต่จำเลยที่ 1 เรียกและรับเงินไปจากผู้เสียหายเป็นการตอบแทนที่จะจงใจเจ้าพนักงานในตำแหน่งประธานศาลฎีกาหรือผู้พิพากษาในศาลฎีกาโดยวิธีอันทุจริตให้กระทำการในหน้าที่พิพากษาคดี อันเป็นคุณแก่ผู้เสียหายที่จะได้รับโฉนดที่ดินที่มีชื่อผู้ขายมาดำเนินการซื้อขายต่อไป ส่วนจำเลยที่ 1 จะติดต่oprสานงานกับประธานศาลฎีกาหรือไม่ อย่างไร หาใช่สาระสำคัญที่จะทำให้การกระทำของจำเลยที่ 1 ไม่เป็นความผิดแต่อย่างใดไม่ พฤติการณ์การกระทำของจำเลยที่ 1 จึงมิใช่เป็นเรื่องของการจ้างงานตามปกติที่มุ่งหมายให้ได้โฉนดที่ดินมาขายเพื่อแบ่งเงินส่วนต่างหากแต่เป็นการเรียกและรับเงินจากผู้เสียหายอันเป็นการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 143 จำเลยที่ 1 เป็นผู้มีความรู้กฎหมายย่อมทราบดีว่าการจะดำเนินการให้นางจุไรรัตน์เป็นผู้มีชื่อถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินโดยการครอบครองย่อมทำไม่ได้โดยชอบเพราะคดีดังกล่าวศาลฎีกามีคำพิพากษาให้ตั้งทรัพย์สินและคดีถึงที่สุดโดยคำพิพากษาศาลฎีกาแล้ว ทั้งการให้ผู้เสียหายส่งจ่ายเช็คถึง 6 ฉบับ ฉบับละ 1,500,000 บาท โดยไม่ระบุชื่อหรือขีดคร่อม โดยจำเลยที่ 1 ไม่น่าสับสนให้ปรากฏว่าเป็นเพราะเหตุใดยอมเป็นพินัย ส่อแสดงให้เห็นถึงขั้นตอนการกระทำและความไม่สุจริตของจำเลยที่ 1 ในการเรียกรับเงินจากผู้เสียหายเป็นการตอบแทนที่จะจงใจเจ้าพนักงาน จึงไม่น่าเชื่อว่าเงิน 9,000,000 บาท จะเป็นเงินที่เป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการตามปกติ ที่จำเลยที่ 3 ฎีกาว่า พยานโจทก์ทั้งห้าปากกระทำการโดยทุจริต ต่างเป็นผู้กระทำความผิด โดยผู้เสียหาย นางสาวกิตติวัน และพระสิงห์โตมุง ประสงค์ให้เงิน 9,000,000 บาท เพื่อจงใจเจ้าพนักงานให้กระทำการอันไม่ชอบด้วยหน้าที่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 144 พนักงานสอบสวนซึ่งทราบเหตุที่มาเบิกความ เป็นการช่วยเหลือผู้เสียหาย นางสาวกิตติวัน และพระสิงห์โตมูให้ถูกดำเนินคดี จึงมีส่วนร่วมรู้เห็นเป็นใจในการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 143 ด้วย จึงไม่ชอบที่จะรับฟังนั้น เห็นว่าความรับผิดทางอาญาเป็นเรื่องการกระทำของแต่ละบุคคล แม้หากพยานโจทก์คนใดกระทำความผิดก็ชอบที่จะต้องว่ากล่าวกันต่างหาก หากทำให้คำเบิกความของพยานโจทก์ทั้งห้าปากรับฟังไม่ได้แต่อย่างใด ส่วนที่จำเลยที่ 3 ฎีกาว่า จำเลยที่ 3 ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการทำบันทึกข้อตกลงแล้ว ย่อมแสดงว่าจำเลยที่ 3 ไม่ได้ร่วมเรียก รับเงินจากผู้เสียหายนั้น เห็นว่า แม้จำเลยที่ 3 ไม่ได้อยู่ด้วยในขณะที่ทำบันทึกข้อตกลงกับผู้เสียหาย แต่ข้อเท็จจริงได้ความจากผู้เสียหายและนางสาวกิตติวันว่า จำเลยที่ 3 แสดงตัวว่าเป็นน้องเขยของประธานศาลฎีกาและแจ้งแก่ผู้เสียหายว่าได้คุยกับประธานศาลฎีกาแล้ว จะรับเงิน 9,000,000 บาท ที่จะใช้ในการดำเนินการเกี่ยวกับที่ดินไปใช้ก่อน โดยจำเลยที่ 3 แจ้งว่า จะให้ประธานศาลฎีกามีคำสั่งยกเลิกคำสั่งของศาลฎีกาที่ให้ตั้งทรัพย์สินเพื่อให้คำสั่งของศาลชั้นต้นที่ให้นางจุไรรัตน์เป็นผู้ครอบครองปรปักษ์ที่ดินมีผลตามกฎหมาย แต่จะต้องให้จำเลยที่ 1 ทำบันทึกข้อตกลงกับนางจุไรรัตน์ให้เสร็จก่อนถึงจะให้ประธานศาลฎีกาดำเนินการตามที่จำเลยที่ 3 แจ้งต่อผู้เสียหาย ย่อมแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า จำเลยที่ 3 มีส่วนสำคัญในการร่วมกับจำเลยที่ 1 กับพวกกระทำการเรียก และรับเงินจากผู้เสียหาย แม้จำเลยที่ 3 ไม่ได้อยู่ด้วยในขณะที่ทำบันทึกข้อตกลงหรือลายมือชื่อจำเลยที่ 3 จะเป็นลายมือชื่อปลอมหรือไม่ก็ตาม ก็ไม่ทำให้พยานหลักฐานของโจทก์มีน้ำหนักลดน้อยลง สำหรับฎีกาข้ออื่นของจำเลยที่ 1 และที่ 3 เป็นรายละเอียดไม่ทำให้ผลคำพิพากษาเปลี่ยนแปลงไป จึงไม่จำต้องวินิจฉัย ที่

ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 1 และที่ 3 ฟังไม่ขึ้น
พิพากษายืน

องค์คณะ

วิรุฬห์ แสงเทียน · อีระ เบญจรัศมิโรจน์ · ธนิต รัตนะผล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2411/2562>